LA BICICLETA NEGRA

TÀNDEM

L'ULL DEL LLOP

Daniel Pennac

Il·lustracions de Vincent Riveron
i Véronique Mazière

"Per a Alícia, princesa Li Tsou,
i Louitou, que és formidable".

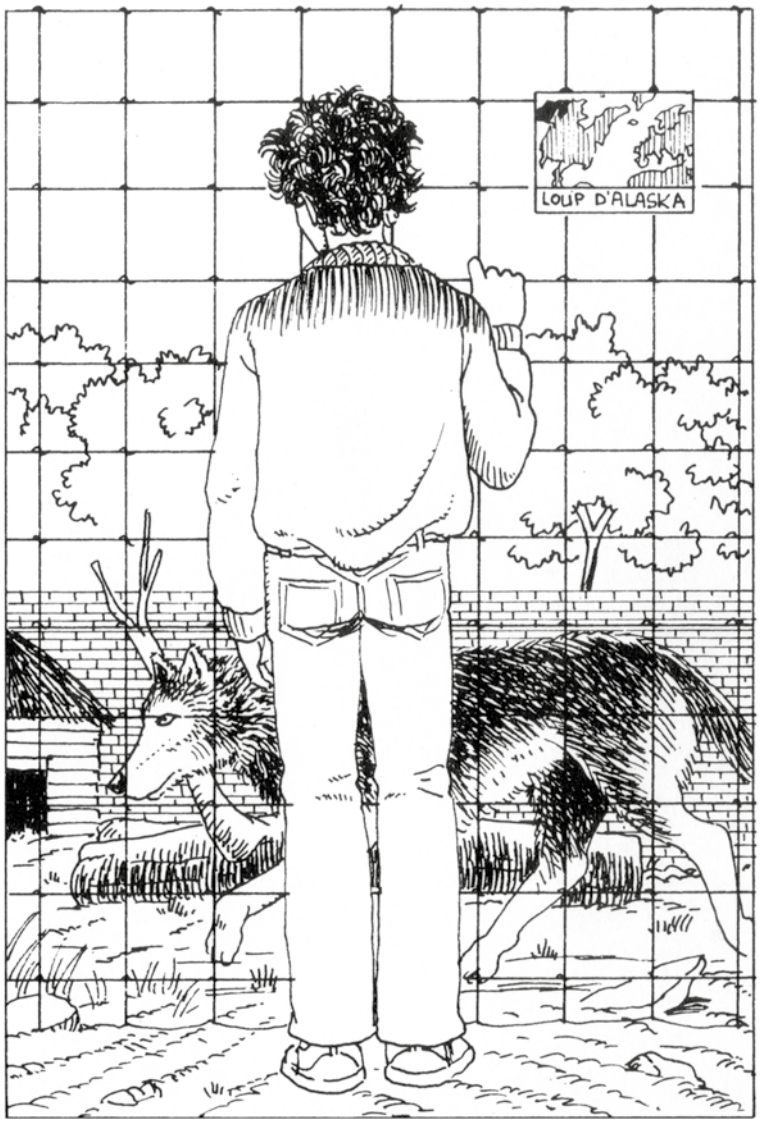

1

EL SEU ENCONTRE

I

Dret davant la gàbia del llop, el jove no es mou. El llop va i ve. Camina al llarg i l'ample del seu espai i mai no s'atura.

- Em molesta, aquest...

Això pensa el llop. Ja fa més de dues hores que el jove és allí, palplantat davant el reixat, immòbil com un arbre gelat, mirant com el llop camina.

- Què vol de mi?

Aquesta és la pregunta que es fa el llop. Aquest xicot l'intriga. No el neguiteja (el llop no té por de res), l'intriga tan sols.

- Què vol de mi?

Els altres infants corren, boten, criden, ploren, treuen la llengua al llop i amaguen els caps sota les faldilles de les

mares. Després, van a fer el pallasso davant la gàbia del goril.la o a bramar al nas del lleó, la cua del qual fueteja l'aire. Aquest xic, no. Ell roman dempeus, immòbil, en silenci. Tan sols els seus ulls tenen moviment. Van seguint el vaivé del llop, al llarg del reixat.

- No ha vist mai un llop, o què?

El llop, només veu el jove una de cada dues vegades.

És que tans sols té un ull, el llop. L'altre el va perdre en una batalla contra els homes, fa deu anys, el dia que el capturaren.

A l'anada, doncs, (si és que podem dir anada, d'això) el llop veu el zoo tot sencer, les gàbies, els infants que fan el boig i, enmig d'ells, aquest xicot completament immóbil. A la tornada (si podem dir d'això, tornada) el que veu el llop és l'interior del seu tancat. El seu tancat buit, perquè la lloba va morir la setmana passada. El seu tancat trist amb una sola roca grisa i un arbre mort. Després, el llop fa mitja volta, i veu de nou el jove, amb la seua respiració regular que fa un vapor blanc en l'aire fred.

- Es cansarà abans que jo, pensa el llop mentre continua caminant.

I afegeix:

- Jo sóc més pacient que ell.

I afegeix encara:

- Jo sóc el llop.

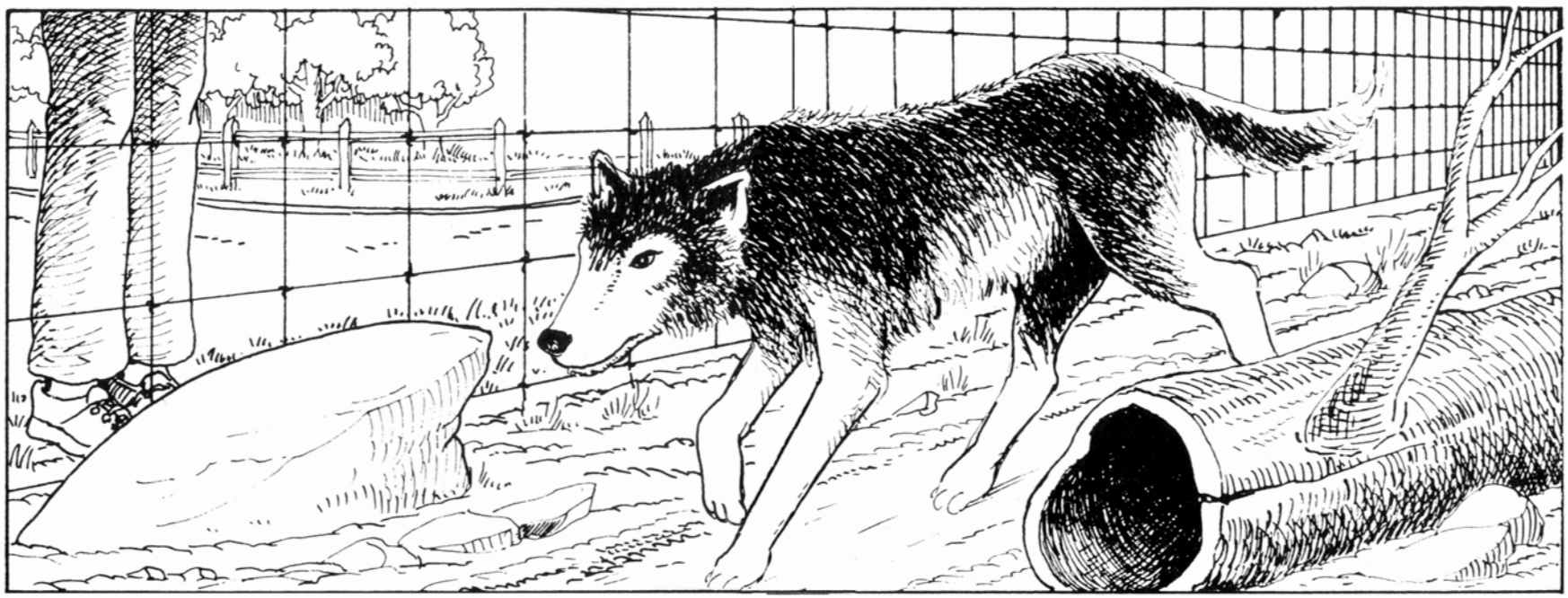

II

L'endemà, però, al matí, en despertar-se, el primer que veu el llop és el xicot, dret davant el tancat, allà, exactament en el mateix lloc. Al llop li ha faltat poc per fer un salt.

- No haurà passat ací tota la nit!

Ha pogut controlar-se a temps i ha començat el seu vaivé com si res no haguera passat.

Fa una hora ja que el llop camina. Una hora que els ulls del jove el segueixen. El pelatge blau del llop frega el reixat. Els seus músculs es contrauen sota el seu abric de pell. El llop blau camina com si mai no s´haguera d'aturar. Com si tornara a casa, allà baix, a Alaska. "Llop d'Alaska" és el que diu la plaqueta de ferro que hi ha damunt el reixat. Hi ha un mapa del Gran Nord, amb una regió pintada de roig per tal de precisar "Llop d'Alaska, Regió Barren"...

Les potes no fan cap soroll quan toquen el terra... Va d'un extrem a l'altre del tancat. Sembla el pèndul silenciós d'un gran rellotge. I els ulls del xicot fan un moviment molt lent, com si seguiren un partit de tennis a càmera lenta.

- Tant l'interesse?

El llop arrufa les celles. Petites ones de pèls eriçats venen a morir arran del seu morro. Li fa ràbia estar fent-se tantes preguntes sobre el xicot. Havia jurat no interessar-se mai més pels homes.

I, des de fa deu anys manté la promesa: ni un pensament adreçat als homes, ni una mirada, res. Ni per als infants que fan el pallasso davant la seua gàbia, ni per a l'empleat que li llença la carn de lluny, ni per als artistes de diumenge que venen a dibuixar-lo, ni per a les mamás idiotes que l'ensenyen als més menuts tot cloquejant "Mireu, és el llop, si no us porteu bé se us emportarà...!" Res de res.

El millor dels sers humans no val res.

És el que sempre deia Flama Negra, la mare del llop.

Fins a la setmana passada, el llop deixava fins i tot de caminar. La lloba i ell seien enfront dels visitants. I no els feien ni cas. El llop i la lloba miraven al dret davant d'ells. La seua mirada els atravessava. Els feia la impressió de no existir. Era molt desagradable.

- Què poden mirar d'aquesta manera?

- Què és el que veuen?

Després la lloba va morir (era gris i blanca com una perdiu de les neus). Des d'aleshores el llop no ha parat mai més. Camina de sol a sol, i el menjar es refreda en terra, al seu costat. Fora, dret com una i (una i el puntet de la qual faria com un nuvolet blanc) el jove el mira.

- Pitjor per a ell, decideix el llop.

I, automàticament, deixa de pensar en el xic.